

[Søren B. Jørgensen.]

deres indtægter er øget betydeligt. Men er de nu det? For tager vi hensyn til inflationen og prisstigningerne i de forløbne år, så vil det sikkert vise sig, at det er så som så med, hvor meget idrætten reelt har fået mere at arbejde med. I de tusinder af sportsforeninger, der findes over hele landet, udføres der hver eneste dag et opdragende, oplysende og socialt arbejde fortrinsvis ved frivillig arbejdskraft. Hvad dette arbejde nationaløkonomisk betyder for det danske samfund, kan ikke gøres op i penge. Vi kan ikke vide, hvor mange unge mennesker der i kraft af det arbejde har undgået på en eller anden måde at komme på kant med samfundet og f. eks. ende som narkomaner, og så var det helt andre beløb, som ministeren havde måttet af med.

Må jeg også nævne motionen. Den er bl. a. i kraft af den oplysningsvirksomhed og de kampagner, idrætsorganisationerne har iværksat, blevet et fast program i manges hverdag. Men skal der ske et fald i de tiltagende hjertetilfælde, så er det også nødvendigt, at der yderligere sættes ind på dette område, og også det koster penge til reklame, til oplysning, som idrætsorganisationerne er de nærmeste til at forestå. Jeg er vidende om, at en idrætsorganisation herhjemme, der har iværksat en landsomfattende motionskampagne med det formål at holde folk i form, bekæmpe hjertesygdommene, i dag har et meget stort underskud på denne kampagne og ikke aner, hvor den skal skaffe pengene fra. Det er altså også til det arbejde ministeren mener man har for mange penge.

Må jeg så også sige, at når de bedste af vore sportsfolk efter mange års træning drager ud til internationale stævner og olympiader for at prøve kræfter med andre landes ungdom og ofte, selv om vi er et lille land og vi er amatører, har formået at få Dannebrog op på sejrsmasten, ja, så er det en reklame, der ikke kan gøres op i penge. Det har hidtil for statskassen været en effektiv, en billig reklame for Danmark og, lad os bare få det hele med, for de danske produkter, hvis eksport vi skal leve af.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at ministeren har fået en henvendelse fra Danmarks Olympiske Komité, der

gerne vil have et permanent statstilskud på 500.000 kr. årlig, for at de kan tilrettelægge og gennemføre Danmarks deltagelse i de olympiske lege. Staten har hidtil kunnet støtte denne deltagelse ved på en ekstra tipsdag at give afkald på bevillingsafgiften, og de idrætslige organisationer har så givet afkald på deres overskud. Nu tippes der imidlertid hele året, og så er der ikke plads til en ekstra tipning til fordel for Danmarks Olympiske Komité, men ministeren har alligevel fundet en udvej, så vi fortsat kan blive repræsenteret, idet han siger: selvfølgelig skal I have de 500.000 kr. fremover, men nu skal I altså bare selv betale det hele af tipsmidlerne, nu vil staten ikke længere være med. Med andre ord: den goodwill, den reklame, danske sportsfolk skaffer os over hele verden, skal de nu selv betale af de midler, de får til det helbredsmæssige, det oplysende og det sociale arbejde, jeg indledningsvis omtalte.

Jeg mener, det er for dårlig en løsning. Jeg tvivler på, om ministeren i det hele taget har flertal for denne løsning her i salen. Jeg tror, ministeren har handlet overilet i dette tilfælde. Jeg tror på, at ministeren har den rette forståelse for det arbejde, der laves i vore idrætsorganisationer, ikke alene for ungdommen, men for hele befolkningen, og hvis jeg har ret og ministeren har noget at have den forståelse i, så må det også være muligt at få ministeren til endnu en gang at overveje en anden og bedre løsning, f. eks. bare én eneste gang af de 51 gange, der tippes, at give afkald på 5 øre pr. række og lade dem tilfalde Danmarks Olympiske Komité. Men hvis det ikke kan lade sig gøre, hvis ministeren mener, at også de 5 øre er nødvendige for at rette landets økonomi op, kunne man dog overveje blot én gang om året som hidtil at give afkald på den bevillingsafgift, man hidtil har ladet tilfalde komiteen. Så er jeg sikker på, at idrætsorganisationerne nok vil klare det resterende.

Men hvis ministeren fortsat holder fast ved, at dansk idræt får så mange penge, at den selv bør klare sin deltagelse i de internationale stævner og olympiader, så rejser jeg spørgsmålet, om det da ikke vil være muligt én gang om året, bare én gang, at forhøje indskudsafgiften fra de nuværende 30 øre til 35 øre. Så sparer ministeren sine penge,